

Αγαπημένη μου εξαδέφη

Κάθε ημέρα έδω στο Μεβολοξχι κίλαει πιο βαρυστικά απο τη προηγουμένη. Είμαστε εντρομοι στην ιδέα οτι δεν θα προλαβουμε να αντικρισουμε μια νέα ατατολη του ηλιου. Ο χθρος μας έχει περιχρισει. Φοβαμαι. Ολοι υοβομαστε. Αλλα δεν το βαζουμε κατω. Ατιςτεκομαστε και θα συνεχισουμε να αναστεκομαστε με οση δυναμη μας έχει απομεινει. Η ελευθερια είναι η μοναδικη οκεψη που μας κρατα ζωνταροι, κωδω, σε διαβεβαιωνω πως μονο πολιορκημενοι δεν υμαστε στο μυαλο και την ψυχη.

Οσοσο δεν μπορω να σου κρυψω και τη αβασταχτες κακοηιες που περναμε ολοι μας εδω. Είμαστε στερημενοι απο φαγητο σε σημείο που η αναχη μας εκανε να βγαζουμε καθε ζωνταρο αν υοβικα είμαστε τυχεροι να βρούμε Πολλοι είναι αυτοι που βγαζουν και βωλου και γατε)... Όχι πτω τους κρινω ή τους καθηρω αφου ολοι αρρα ή ρρηγορα θα πεδουμε στην ίδια μοιρα. Τωρα έχουμε βρει λιθα χορτα και με αυτα τρεμομαστε ολοι στην οικογενεια. Φαγητα οπωσφημι, οτυρι είναι πολυτελειες που ανησουν. ανεπιστρεπτα στις ενδοξες μερες του Μεβολοξχιου.

Η αφορητη πεινα και ο ριμος που εκκος απο το βωμα προσπαδα να μας αποδυναμωει και στο πνευμα, δεν είναι τιποτα σε ευσχηση και με την ψυχολογικη πιεση και υθορα που υπομενοουμε ολοι μας. Μερα με την μερα καταλαβαινω ολο και περισσοτερο πως η δυναμη που χρειαζεται να μην λυθουμε, να μην απλα σπταχουμε στους Τουρκους, μοιαζει ακατορθωτη, διοτι ολοι μας στωρουμε πως τουλογιστωι δια τωρα δεν είναι δυνατον να αποδουμε και να υπερασπισουμε του εαυτους μας, τις οικογενειες μας αλλα και τον και τα σπιτια μας που τοσο μορησαμε να υπιαζουμε. Πολεμοκοδια περα απτην ελευθερη καρδια δεν υπαρχουν. Αρα τις παραπανω μπορουμε πρασφατικά να κανουμε περα απτο να υρονιζουμε να ελιθωνουμε, να αντιστεκομαστε και να εαριζουμε...

Σου ζητω συνημη, με των προτερων εαν σε αναστατωει η στεναχωρηια ακριη με αυτο το ραγμα. Ξερεις ποσο σε νοιοιζομαι και σε αυτει τις δυσκολες στιγμες αλλα σου ζητω βαν γαρη εδω να μη ~~να~~ νοιαζεσαι για εμένα. Ακομη και ποιο ρκημενη απο τους Τουρκους δεν δειω να με σκευτεσαι ετσι, ετσι οπω είναι τωρα εξαθλιωμενη και αποδυναμωμενη. Πρεπει να καταλαβεις πτω εδω γραμω ολα αυτα γιατι είσαι ο μονος ανθρωπος στον ομοιο υπορω να εφλιερωθω την ασφαλιση και την ελπιδα μου δια το μελλον.

Ξερω ποσο επιθυμεις να με σφαιπονεις και να γραφεις λογους παρηγοριας οπω σου ζητω να μην το κανεις. Πραγε κατι ευχαριστο γιατι απο ερωτη αναση περισσοτερο απο ολα. Να ερωτη κατι το παρηγοιο δια να πια ετοιμασει, δια να δινει η δυναμη μας, δια μπορεσοιμε να αντισταθουμε.

Με πολλη αγαπη,